

Gaia-mațu

Dragos Niculescu

Ca un biet aristocrat exilat pe viață
în afara bibliotecii lui din lemn de nuc,
întinzi de caimacul dulce al vremurilor apuse
pînă se închide și ultima crîsmă a visului,
pînă îți cumperi o pereche de zaruri
și încerci să treci de porțile sanatoriilor
de reabilitare,
asta în timp ce toamna îți aruncă frunze
deshidratate în cana cu ceai de tei
și gunoierul cară fluierînd, în tomberoane,
romane prăfuite, nedeschise vreodată de nimeni.

Se prea poate să umble liliicii apusului
cu picioarele goale prin cenușa caldă a satelor
părăsite,
se prea poate ca șeful gării, după o sticlă de țuică,
să viseze femei rătăcite prin vagoane,
dar revoluțiile adevărate se fac tot pe bază de listă,
nimic nu te poate compromite în istorie mai mult
decît un strănut semnificativ la momentul nepotrivit.

Ce să mai inventăm, cînd de mici ne cunoaștem
evoluția propriilor buzunare?
Adevărurile au rămas suspendate în fiolele mari,
cu formol și șerpi de rîu,
poștașul lunecă pe lîngă marile scrisori ale destinului,
vecinii se împulzesc, ca întotdeauna,
să culeagă alune de sub șipcile parchetului.
Ne-om tot chibzui putreda avere pînă n-o mai rămîne
nimic, și atunci abia, la sfîrșit, ne vom da seama
că oligofrenii cu burțile pline ne-au lăsat deschise
robinetele cu zoaie seculare
și că ultimele dintre toate cîte nu vor avea nevoie
să implore nici o salvare sînt Vacile-Domnului
de prin cimitirele cu intrare liberă.

(Din volumul "Duminica poemului mut")